

Sygn. akt II PK 320/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa I. K.
przeciwko K. S.A. w T. Oddział w K.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 czerwca 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w Bydgoszczy
z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt VI Pa 218/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy oddalił apelację I. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 7 października 2013 r., którym oddalono jego powództwo o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach w K. S.A. w T. Oddziale w K.. W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia dokonane przez stronę pozwaną było działaniem zgodnym z prawem, gdyż powód mając współudział w kradzieży cukru na niekorzyść

pracodawcy, naruszył w sposób ciężki swoje podstawowe obowiązki, a działaniu temu należy przypisać winę umyślną.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego uchylenie w całości, zmianę wyroku sądu pierwszej instancji i przywrócenie powoda do pracy u strony pozwanej albo ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 52 § 1 pkt 1 k.p. przez jego niewłaściwe zastosowanie oraz art. 100 § 2 pkt 4 k.p. przez przyjęcie, że przebywanie w miejscu kradzieży i bierna postawa powoda jest naruszeniem obowiązku dbałości o dobro zakładu pracy.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz jej oczywistą zasadnością.

Skarżący wskazał, że przy analizie stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy nasuwa się pytanie, czy fakt biernego przebywania w miejscu, w którym inni pracownicy przenoszą własność pracodawcy, aby później spróbować wywieźć ją z zakładu pracy stanowi egemplifikację ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych i czy pracownik jest winny czynu dokonanego przez inne osoby? W jego ocenie ważne jest również rozstrzygnięcie, czy osoba, która nie popełnia czynu zabronionego na szkodę pracodawcy, a ponadto nie odnosi i nie miała odnieść korzyści z cudzego czynu narusza w stopniu ciężkim obowiązki pracownicze? W ocenie skarżącego biernie pozostawanie w miejscu zdarzenia, w którym udział brały inne osoby nie może być poczytywane za wypełniające dyspozycję z art. 52 k.p.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się przez skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wymaga na wstępie uwagi o charakterze porządkującym, gdyż przyjmuje się, że w ramach naruszenia tych samych przepisów nie można podnosić występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistej zasadności skargi. Działanie takie jest błędem logicznym, bowiem w przypadku gdyby wchodziło w rachubę zagadnienie prawne, to skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355).

Odnosząc się jednak do przesłanki przedsądu w postaci istotnego zagadnienia prawnego stwierdzić należy, że dla jej skutecznego przedstawienia konieczne byłoby sformułowanie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950, czy z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307).

Odnosząc się natomiast do przywołanej w rozpoznawanej skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że w judykaturze

przyjmuje się, iż oczywista zasadność skargi, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z dnia 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063). Skarżący jest w tym zakresie zobowiązany do sformułowania w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odpowiednich wywodów potwierdzających tę okoliczność, a należy pamiętać, że o oczywistości naruszenia prawa możemy mówić jedynie, gdy w rozpoznawanej sprawie doszło do sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, LEX nr 1331343).

Podkreślenia wymaga jednak, że szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego (czyli) odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551).

Przenosząc powyższe uwagi natury ogólnej na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, gdyż skarżący nie wykazał naruszenie, jakich przepisów miałyby świadczyć o jej oczywistości i wadliwości zaskarżonego wyroku. Również sformułowane przez skarżącego zagadnienia nie spełniają wymagań konstrukcyjnych stawianych istotnemu zagadnieniu prawnemu, a dodatkowo należy zauważyć, że w ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że uzasadnioną przyczyną rozwiązania z pracownikiem umowy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. nie musi być zawinione uchybienie obowiązkom pracowniczym, które wywołuje istotną szkodę majątkową w mieniu zatrudniającego, gdyż taką przyczyną może być

również zawinione i bezprawne zachowanie podwładnego powodujące samo zagrożenie interesów pracodawcy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2015 r., I PK 137/14, LEX nr 1652711 oraz z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 143/11, LEX nr 1217883).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).